

Arrest

nr. 48 673 van 28 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 5 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. CALLEWAERT, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Miratovc (gemeente Preshevë) en bent u Servisch staatsburger. U woonde sinds 26 december 2008 in Gjilan (Kosovo) en heeft ook de Kosovaarse nationaliteit. U was soldaat van het etnisch Albanese Bevrijdingsleger van Kosovo (Ushtria Çlirimtare e Kosovës, UÇK) van 11 april 1999 tot het einde van de Kosovaarse oorlog. Tijdens het conflict in de Preshevë-vallei in 2000-2001 voegde u zich bij het etnisch Albanese Bevrijdingsleger van Preshevë, Medvegjë en Bujanoc (Ushtria Çlirimtare e Preshevës, Medvegjës dhe Bujanocit, UÇPMB). U maakte deel uit van de brigade van Njazi Azimli die opereerde in Kurballi. Uw commandant Njazi Azimi zou na zijn dood vervangen zijn door Merxhan Memishi en de brigade zou naar hem vernoemd zijn. U was wacht maar nam wel deel aan de gevechten. U hebt evenwel, voor zover u weet,

niemand gedood of verwond. Na de ondertekening van de akkoorden van Konculj leverde u uw wapens en uniform in. U trok naar Gjilan (Kosovo), waar u een week tot tien dagen bleef, en keerde toen terug naar Miratovc (Servië). Alle soldaten van het UÇPMB kregen amnestie in Servië. Tot december 2008 had u geen problemen. In de nacht van 26 december 2008 hoorde u lawaai op straat en zag u dat er meer dan vijf geblindeerde auto's op straat stonden. U was op dat moment in het huis van uw oom, op ongeveer honderd meter van uw ouderlijk huis, waar uw ouders (T.T.) en (H.) (O.V. 6.573.838), uw echtgenote (T.N.) (O.V. 6.581.927) en uw kinderen verbleven. U begreep dat er iets aan de hand was en verliet meteen het huis. U vluchtte via Macedonië, waar u die nacht bij een tante in het dorp Vaksincë bleef, naar Gjilan (Kosovo), waar u de volgende dag aankwam. U belde uw echtgenote om haar te laten weten dat u gevlucht was en in Kosovo was. U kwam via de kranten te weten wat er die nacht gebeurd was. Tien etnische Albanezen waren die nacht opgepakt door de Servische gendarmerie, waaronder uw vriend en buurman (B.F.), met wie u bij het UÇPMB had gestreden. Uw vader vertelde u aan de telefoon dat de gendarmerie rond twee uur 's ochtends ook naar uw huis gekomen was, dat ze naar u had gevraagd en dat ze het huis doorzocht had naar wapens. De gendarmes hadden echter niets gevonden en hadden het huis verlaten zonder iets mee te nemen of achter te laten. U meent dat u, indien u toch thuis was geweest, net zoals de tien ook gearresteerd zou zijn geworden aangezien de Servische staat alle soldaten van het UÇK en het UÇPMB als criminelen ziet. Uw vader raadde u aan om in Kosovo te blijven en voorlopig niet terug naar huis te komen. Door de arrestaties voelde u zich bedreigd en niet langer vrij in Servië. U bleef dan ook tot uw komst naar België in Gjilan wonen, waar u een huis huurde en af en toe werkte. U schreef zich in bij de gemeente van Fushë Kosovë en u ontving een Kosovaarse identiteitskaart. Uw echtgenote kwam u soms opzoeken in Gjilan. Intussen werd in juli 2009 een familielid van u, (Q.M.), in Miratovc gearresteerd. Hij werd ervan beschuldigd goederen te hebben getransporteerd tijdens de oorlog in Kosovo, maar hij zou volgens u onschuldig zijn.

De arrestatie van de tien in december 2008 en de arrestatie van uw familielid in juli 2009 tonen volgens u aan dat de amnestieregeling die na het conflict in de Preshevë-vallei van kracht werd niet gerespecteerd wordt door de Servische staat. Aangezien u niet terugkon naar uw familie in Miratovc (Servië) en u in Kosovo niet kon leven zonder uw familie, besloot u uiteindelijk samen met uw gezin en uw ouders naar België te komen. Op 17 februari 2010 nam u samen met uw echtgenote en twee kinderen vanuit Prishtinë het vliegtuig naar Zwitserland. U bleef een nacht bij uw zus (T.L.) in Zurich en reisde de volgende dag met de bus naar België, waar u op 19 februari 2010 asiel aanvraagde. Uw ouders waren reeds eerder in België aangekomen en hadden hier op 8 februari 2010 reeds om asiel verzocht. U wenst niet naar Servië terug te keren uit angst er ook gearresteerd te zullen worden. U wenst niet naar Kosovo terug te keren omdat u daar uw familie niet heeft, geen huis en grond bezit en er niet over de nodige financiële middelen beschikt om er uw familie, indien zij ook in Kosovo zou komen wonen, te onderhouden.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 16 maart 2009; uw huwelijksakte, uitgereikt op 7 september 2007 te Miratovc; uw Servische geboorteakte, uitgereikt op 13 augustus 2009 te Vranje; uw lidkaart van de oudstrijdersvereniging van het UÇK, de Organizata e Veteranëve të Luftës së Ushtrisë Çlirimtare të Kosovës (OVL), uitgereikt op 1 mei 2009; een attest van diezelfde oudstrijdersvereniging van het UÇK, uitgereikt op 2 maart 2009, waaruit blijkt dat u deelnam aan Operatie "Shigjeta" in de operationele zone Pashtrik; foto's van uzelf en anderen als soldaat bij het UÇK en foto's van uzelf, (B.F.) en anderen als soldaat bij het UÇPMB; een artikel van de website Presheva.com met foto's van de arrestaties op 26 december 2008; en een artikel van de website Presheva.com over dezelfde arrestaties in december 2008 in de Preshevë vallei. Uw advocaat bracht op 4 mei 2010 nog een attest van de oudstrijdersvereniging van het UÇPMB, de Organizata e Veteranëve të Luftës së UÇPMB-së, uitgereikt op 22 april 2010, binnen waaruit blijkt dat u van 20 maart 2000 tot 22 mei 2001 voor het UÇPMB streed alsook de envelop waarin de brief u werd opgestuurd.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toekennen. U heeft immers onvoldoende elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar (Zuid-)Servië een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U stelde uw geboortestreek op 26 december 2008 te hebben verlaten ten gevolge van uw vrees voor de Servische gendarmerie. U voelde zich, als oud-strijder van het UÇK en het UÇPMB, in Zuid-Servië

niet langer veilig en vrij na de arrestatie in de nacht van 26 december 2008 van tien etnische Albanezen, waaronder een vriend van u met wie u bij het UÇPMB gestreden had. Uit schrik dat ook u gearresteerd zou worden naar aanleiding van uw militaire betrokkenheid in Kosovo en de Preshevë-vallei omdat Servië alle soldaten van het UÇK en het UÇPMB als criminelen ziet en hen in Preshevë wil arresteren, besloot u niet terug te keren naar Servië en naar België te vluchten (CGVS p. 10, 13).

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat na het aflopen van het gewapende conflict in Zuid-Servië een amnestiewet werd afgekondigd. U haalde geen feiten of elementen aan waaruit kan blijken dat deze amnestiewet niet op u van toepassing zou zijn. Integendeel, u verklaarde uitdrukkelijk dat alle soldaten die voor het UÇPMB vochten onder de amnestiewet vallen en dat u nooit vervolgd werd voor daden die u als soldaat van het UÇPMB gepleegd zou hebben (CGVS p. 15, 17). U stelde immers louter soldaat te zijn geweest en als wachter te hebben gewerkt en uw wapens na het einde van het conflict te hebben ingeleverd (CGVS p. 16, 17). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt verder dat er sinds de amnestiewet van 2002, die ook op u van toepassing is, geen enkele ex-strijder van het UÇPMB werd veroordeeld louter en alleen naar aanleiding van zijn activiteiten voor het UÇPMB. Volgens bovengenoemde wet is de amnestieregeling immers van toepassing op alle burgers die zich schuldig hebben gemaakt aan criminele handelingen of terrorisme op het territorium van Preshevë, Medvegje en Bujanovc in de periode van 1 januari 1999 tot 31 mei 2001. De amnestiewet werd binnen zes maanden na de inwerkingtreding volledig geïmplementeerd.

De ex-UÇPMB leden die wel werden vervolgd in de periode na de afkondiging van de amnestie, werden beschuldigd van gemeenrechtelijke feiten. U verwees in dit verband naar de arrestatie van tien etnische Albanezen in december 2008 door de Servische autoriteiten (CGVS p. 10, 13, 14, 15, 18). De tien werden er volgens u van beschuldigd te hebben deelgenomen aan de oorlog van Kosovo en Preshevë en zouden het slachtoffer zijn van een Servische samenzwering om alle oud-strijders van het UÇK en het UÇPMB in Servië op te pakken nu Servië geen gezag meer heeft over Kosovo (CGVS p. 13, 14, 15).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt inderdaad dat de Servische gendarmerie effectief is overgegaan tot de arrestatie van tien etnische Albanezen in december 2008 omdat ze verdacht werden van misdaden, namelijk moorden, ontvoeringen en verkrachtingen van burgers, die ze zouden hebben gepleegd in Gjiilan (Kosovo) tijdens de oorlog in Kosovo in 1998-1999, of van wapenbezit. In het licht van deze informatie passen deze interventies van de Servische overheid evenwel in een heel andere context dan alleen maar een bestraffing van ex-soldaten van het UÇK en/of UÇPMB: ze passen niet in een context van etnische vervolging maar in een context van lopende onderzoeken tegen personen die worden verdacht van ernstige feiten die in een rechtstaat gerechtvaardigde strafrechtelijke vervolgingen met zich meebrengen. Uw verklaring dat de beschuldigingen tegen de tien deel van een Servische samenzwering zijn, waarbij Servië alle soldaten van het UÇK en het UÇPMB als criminelen ziet en hen in Preshevë probeert te pakken nu Servië niet meer in Kosovo kan opereren (CGVS p. 13, 14, 15) is een blote bewering die u op geen enkele wijze kan staven. Tevens verwees u naar de arrestatie van een familielid van u medio 2009, (Q.M.) (CGVS p. 2, 18). Hij zou opgepakt zijn op beschuldiging van het transporteren van goederen tijdens de oorlog in Kosovo, terwijl hij volgens u geen soldaat was en niets misdaan heeft (CGVS p. 18). In verband met (Q.M.) blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie inderdaad dat deze persoon werd gearresteerd. Er dient ook hier weliswaar vastgesteld te worden dat deze aanhouding eveneens gekaderd dient te worden in een context die een legitiem optreden van de Servische autoriteiten met zich meebracht, met name het onderzoek naar een illegale wapensmokkelroute tussen Kosovo en Zuid-Servië. Uw bewering dat de arrestaties van tien etnische Albanezen op 26 december 2008 en de aanhouding van uw familielid aantonen dat de amnestieregeling die na het conflict in de Preshevë-vallei van kracht werd niet gerespecteerd werd / wordt (CGVS p. 17-18) is in het licht van voorgaande dan ook niet gestoeld op objectieve elementen.

U verklaarde in verband met uw persoonlijke situatie dat u, voor zover u weet, als strijder niemand gedood of verwond heeft en thuis geen illegale wapens had (CGVS p. 12, 13, 16, 17). Er kan bijgevolg hoegenaamd geen vergelijking gemaakt worden tussen uw profiel en dat van de tien gearresteerden zoals hierboven reeds werd beschreven. U verklaarde weliswaar dat in de nacht van 26 december 2008 de gendarmerie ook bij u thuis is langsgeslagen op zoek naar u en wapens en dat u, indien u thuis zou zijn geweest, zeker ook gearresteerd zou zijn (CGVS p. 10-13). Er dient echter vastgesteld te worden dat u alsook uw familieleden voorts geen enkele concrete indicaties aangebracht hebben dat de Servische autoriteiten na die ene nacht nog actief naar u op zoek zouden zijn geweest en dat er u enige concrete beschuldiging ten laste zou zijn gelegd. Gedurende het jaar dat u na de

arrestatie van de tien andere Albanezen nog in Kosovo (en uw familie in Zuid-Servië) verbleef alvorens naar België te komen, kwam de Servische gendarmerie immers nooit meer terug naar uw woning om u te zoeken en werden er bijvoorbeeld geen convocaties of andere documenten voor u bezorgd (CGVS p. 11, 12, 13; CGVS echtgenote p. 3; CGVS vader p. 8-9, 12). Uw uitleg dat de Servische autoriteiten u niet meer thuis kwamen zoeken omdat zij wisten dat u er niet meer verbleef (CGVS p.13, 14) kan geen ander licht werpen op de bevinding dat u geen enkele (andere) concrete aanwijzing heeft dat u na 26 december 2008 actief gezocht zou zijn / worden ten gevolge van uw lidmaatschap van het UÇK en het UÇPMB. In dit verband kan nogmaals verwezen worden naar de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie, waaruit duidelijk wordt dat er na 26 december 2008 tegen 17 personen onderzoeksdaten werden geëist op verdenking van betrokkenheid bij een oorlogsmisdad begaan in de regio Gjilan in 1999. Het gaat naast negen van de tien op 26 december 2008 gearresteerden over nog acht andere etnische Albanezen. Uit de informatie blijkt dat u evenmin tot deze groep behoort. Uw verklaring dat u zich na de arrestatie van de tien bedreigd en niet langer vrij voelde in Zuid-Servië (CGVS p. 10) is gelet op alles wat voorafgaat op zich onvoldoende ernstig en zwaarwichtig om gelijkgesteld te worden met een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot heeft u niet aangetoond dat u om redenen uit de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming niet langer in Kosovo kon blijven. U verklaarde dat u zich na uw aankomst in Kosovo in december 2008 heeft ingeschreven bij de gemeente van Fushë Kosovë, waarna u de Kosovaarse nationaliteit en een identiteitskaart ontving. U had eerder al in Kosovo verbleven toen u voor het UÇK streed en kreeg de documenten zonder enig probleem. U woonde in Gjilan, waar u een huis huurde. U verklaarde nooit problemen te hebben gehad met Kosovaarse burgers of de Kosovaarse autoriteiten, maar beweerde niet in Kosovo te kunnen blijven aangezien u daar zonder familie leefde en u er geen woning of grond bezit. Uw familie zou u eventueel kunnen vervoegen en ook de Kosovaarse nationaliteit krijgen, maar u gaf aan de middelen niet te hebben om hen in Kosovo te onderhouden van één enkel salaris (CGVS p. 3, 7, 19). Deze redenen berusten echter enkel op socio-economische motieven, die niet in aanmerking komen voor het toekennen van het vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingsstatuut. U verklaarde tevens expliciet dat u geen schrik heeft om in Kosovo te leven (CGVS p. 18-19).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is als bijlage aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw Kosovaarse identiteitskaart, uw geboorteakte en uw huwelijksakte staven louter uw identiteit, nationaliteit(en) en burgerlijke staat, maar niets meer. Deze gegevens staan op zich voor mij niet ter discussie. De attesten en de kaart van de oudstrijdersvereniging van het UÇK en het UÇPMB alsook de foto's van uzelf en uw medestrijders tonen aan dat u soldaat bij het UÇK en het UÇPMB was. De foto's en het artikel van de website Presheva.com bevestigen dan weer de arrestaties van december 2008. Geen van voorgaande elementen wordt door mij betwist, maar geen van deze documenten kan een ander licht werpen op de bovenstaande bevindingen dat uw profiel geenszins vergelijkbaar is met dat van de tien in december 2008 gearresteerden en dat u geen concrete indicaties heeft aangebracht persoonlijk (actueel) actief gezocht te worden door de Servische gendarmerie / autoriteiten.

Ook inzake de asielaanvragen van uw echtgenote (T.N.) en uw ouders (T.T.) en (T.H.) heb ik een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker duidt, naast de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, aan als tegenpartij: "De **BELGISCHE STAAT**, vertegenwoordigd door de Minister bevoegd inzake aangelegenheden die betrekking hebben op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met name de Minister van Binnenlandse Zaken, met bureel te 1000 Brussel, Wetstraat 2".

2.2. De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid. De minister kan derhalve niet als verwerende partij worden aangeduid. Verzoeker maakt evenmin duidelijk waarom dit in casu wel het geval zou zijn.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker zet in een eerste middel in eerste instantie uiteen dat het recht van verdediging en het recht op een beroep in volle rechtsmacht grondrechten zijn die worden gewaarborgd door het gemeenschapsrecht en waarop hij zich rechtstreeks kan beroepen. In tweede instantie stelt hij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volle rechtsmacht moet beschikken en geeft hij een uiteenzetting omtrent het begrip 'volle rechtsmacht' onder verwijzing naar artikel 6 EVRM en de rechtspraak van het EHRM. In derde instantie meent verzoeker dat de procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet voldoet en dat *"deze bepalingen"* in strijd zijn met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Verzoeker stelt in dit kader voor de volgende prejudiciële vragen te stellen aan het Europees Hof van Justitie: *"Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art.47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen"* en *"Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art.47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat"*.

3.2. Krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen *"volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep"*. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

3.3. Verzoeker vraagt tevens de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie: *"Voldoet een termijn van vijftien dagen om een beroep bedoeld in artikel 39 van Procedurerichtlijn 2005/85 aan de vereisten van effectiviteit zoals vastgelegd in de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie"*.

3.4. Daargelaten het sub 3.2. gestelde, mist de door verzoeker zonder enige motivering voorgestelde prejudiciële vraag juridische grondslag aangezien de in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet bedoelde beroepen overeenkomstig artikel 39/57, eerste lid worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

3.5. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij citeert de bewijsregels zoals opgenomen in de *"Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims"* van 16 december 1998 van UNHCR.

Hij betoogt dat het voordeel van de twijfel dient te worden toegepast conform “het voornoemde Handboek” van UNHCR aangezien hij een waarheidsgetrouw, coherent en duidelijk relaas heeft gegeven, dat hij weldegelijk aannemelijk heeft gemaakt dat hij vervolgd zal worden en dat hij werkelijk gelooft dat de amnestiewet in Servië niet zal worden gerespecteerd.

3.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verweerder benadrukt met recht dat verzoeker, behoudens de bewering dat hij “weldegelijk aannemelijk heeft gemaakt dat hij vervolgd zal worden [en] (...) werkelijk gelooft dat de amnestiewet in Servië niet zal worden gerespecteerd”, niet de minste poging onderneemt om de motivering van de bestreden beslissing concreet te weerleggen. De omstandige motivering van de bestreden beslissing, zoals weergegeven sub 1, vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en blijft, in acht genomen dat deze door verzoeker in het geheel niet wordt weerlegd, onverminderd overeind.

Op basis van deze motieven oordeelde de commissaris-generaal op goede grond dat verzoeker, die verklaart zowel de Servische als de Kosovaarse nationaliteit te bezitten, noch ten aanzien van Servië noch ten aanzien van Kosovo aantoont dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Tevens oordeelde de commissaris-generaal met recht dat verzoeker ten aanzien van geen van beide landen aantoont dat hij bij een terugkeer een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2.

3.7. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS